

Voor de kleuters

AN TIEMERSMA

GOED AF-GE-LO-PEN

1) „Zacht-jes, Hans-je, ze kijkt.” Heel stil staat Rie-tje. Ze houdt Hans-jes hand-jes stijf vast en kijkt voor-zich-tig om de gro-te ou-de eik. Daar is het gro-te wit-te huis en voor het huis staat de zus-ter. Rie-tje ziet de schort van de zus-ter wit te-ge-n de gro-te gla-zen deur. Ziet de zus-ter hen ook? Maar dat moet niet, dan klapt ze in de han-den en dan roept ze: „Weg kin-dren, niet bij de vij-ver!”

Maar in de vij-ver zwemt een dik-ke kar-per en al-le-maal klei-ne goud-vis-jes. In de vij-ver sprong gis-te-ren ook die groe-ne kik-ker, die Rie-tje ach-ter-na zat tot de zus-ter het zag en haar er van-daan joeg. Zou de kik-ker er nog zijn? 't Was een he-le dik-ke en Hans-je wil-de hem zien. Ging die zus-ter nu maar weg. Hans-je tuurt om Rie-tje heen. „Daar gaat ze,” fluis-tert hij. Rie-tje ziet het nu ook. Ja, de zus-ter gaat naar bin-nen, nu is de weg vrij. Ze lo-pen ver-der het park in, maar kij-ken goed uit. In het park staat ook het klei-ne huis-je met het la-ge rie-ten dak. „Daar lig-gen de he-ren in, die al een bee-tje be-ter zijn,” zegt moe-der. In het gro-te huis, zijn de er-ge zie-ken. Daar mogen zij en Hans-je niet ko-men van moe-der want dan ma-ken ze te veel la-waai. Maar als ze heel zacht-jes doen, ho-ren ze het niet in het gro-te huis en de vij-ver is ver-der weg. Hans-je tuurt naar het klei-ne huis-je. Dat huis-je is he-le-maal o-pen aan de e-ne kant. Hij ziet de me-ne-ren lig-gen op de lan-ge stoe-len. Ze lig-gen te le-zen in dik-ke boe-ken en ze kij-ken niet naar Rie-tje en hem. Vlug loopt hij nu mee met Rie-tje. Zou de dik-ke kik-ker er nog zijn? Ze gaan op hun knie-en in het gras lig-gen aan de kant van de vij-ver. „Kijk Hans, kijk daar gaat iel!” fluis-tert Rie-tje haas-tig. Hans-je tuurt in het don-ke-re wa-ter. „Waar dan!” „Daar, daar,” roept Rie-tje haas-tig. Ze ver-geet he-le-maal de zus-ter en Hans-je ver-geet het ook. Ze schui-ven nu nog dich-ter bij en met een stok-je pro-beert Rie-tje de dik-ke kik-ker op te por-ren, maar die blijft stil zit-ten. „O, kijk eens, hij gaat bel-len bla-zen op-zij van z'n kop!” Nu schiet er een goud-vis-je voor-bij, nog één en nog één. „Wel hon-derd,” zegt Hans-je ver-baasd. Dan ont-dekt Rie-tje de mooi-e bloem. Zacht-jes drijft de bloem mid-den op het wa-ter. Hij heeft gro-te wit-te bla-den en een geel hart en er om heen zijn don-ke-re groe-ne

bla-den. „Ik wil die bloem,” zegt Rie-tje. „Dat kan niet, hij is te ver,” meent Hans-je, maar Rie-tje weet raad. Ze schuift nog wat voor-uit door het gras, ze reikt met haar stok-je naar de bloem, maar dan op-eens... een plons. Daar schiet ze voor-over in de vij-ver.

„O, o, moe-der...!” gilt Hans. Hij ziet het vrees-lij-ke ge-beu-ren en hij is he-le-maal al-leen. „O, o!” gilt hij weer en dan rent hij door het park en schreeuwt: „Moe-der! moe-der!” Dan komt moe-der hem al te-ge-n. Ze heeft zijn gil-len ge-hoord en ze be-grijpt, dat het iets ergs moet zijn. Moe-der holt hem voor-bij re-gel-recht naar de vij-ver, maar niet al-leen moe-der hoor-de Hans-jes ge-schreeuw. In 't klei-ne huis-je is het ook ge-hoord. Die men-sen gooi-en hun boe-ken weg en ren-nen o-ver het gras-veld.

Eén van hen is er het eerst, juist als Rie-tjes hoofd weer bo-ven 't wa-ter steekt. Hij springt haar na, hij grijpt en dan heeft hij haar beet en trekt haar om-hoog. En dan staat moe-der daar. Ze huilt van schrik en pakt de drui-pen-de Rie-tje aan en dan op-eens zijn er al-le-maal men-sen, al-le-maal zijn ze uit het klei-ne huis-je ge-ko-men. Hans-je is moe-der weer ach-ter-na ge-hold en houdt haar rok stijf vast, want o, daar komt uit het gro-te huis de zus-ter aan-ge-draafd. O, de bo-ze zus-ter die hen al-tijd weg-jaagt. Hans-je kruipt dicht te-ge-n moe-der aan en moe-der be-dankt hui-lend de me-neer. De zus-ter zegt: „Maar gauw dro-ge kle-ren en naar bed. En jij ook,” zegt ze te-ge-n de me-neer. Moet Rie-tje nu voor straf naar bed? denkt Hans-je. Moe-der zegt niets, moe-der loopt heel hard met Rie-tje en Rie-tje huilt nu hard en Hans-je kan bij-na niet zo vlug mee en hij zou ook lie-ver maar wat hui-len.

(Slot volgt.)

No. 5.

No. 6.

No. 7.

No. 8.

Oplossingen aan Neerbosch' Uitgeverij te Neerbosch vóór 1 April 1950. Onder hen, die ze alle acht goed hebben, worden drie boeken verloot. Jullie moeten op een briefkaart vermelden: *Wedstrijd in Portrettraden*; en dan de nummers vermelden met de naam van de persoon, die het voorstelt. Dus No. 1 is ..... No. 2 is .....

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Voor Postzegelverzamelaars

Het Rode Kruis op postzegels

Dezer dagen kocht ik een boekje, waarop ik graag eens de aandacht van onze postzegelverzamelaars wil vestigen. Het heet: *„Het Rode Kruis op postzegels”* en werd geschreven door Mevr. M. J. Baronesse van Heerdt-Kolff. Het kost slechts f 1,34 en is verkrijgbaar bij de schrijfster, Eemnesserweg 91, Baarn.

In de loop van de tijd hebben bijna alle landen meerdere malen zegels uitgegeven ten bate van het Rode Kruis. Nog nimmer had iemand daarvan een beschrijving gegeven. Dit boekje is dus iets nieuws. Daarin worden nu alle Rode-Kruis-postzegels beschreven, die er in de wereld zijn verschenen. Zelfs Abessynië, het land van de Negus bleef niet achter. En ook Monaco, het miniatuurlandje in het Zuiden van Frankrijk kwam met zo'n zegel uit. We laten jullie hier enkele zegels zien, behalve van Abessynië en Monaco; van Estland, Italië, Spanje en Noorwegen.

Cliché's welwillend afgestaan door N.V. Drukkerij 't Koggeschip.

Handwerken voor meisjes

NELLY DONKER

Geborduurd kussen

Een van onze lezeresjes zou voor een feestelijke gelegenheid bij haar thuis graag een geborduurd kussen willen maken. Daar ik weet dat bovendien zeer veel meisjes zich voor zo'n kussenontwerp interesseren, ga ik direct aan het vriendelijke verzoekje voldoen.

Je hebt nodig een lap grijs of beige linnen van 100 x 46 cm. Precies in het midden van de lengte zet je onder elkaar een paar dunne potloodlijntjes. Aan de rechterzijde teken je nu op de bekende wijze, met behulp van carbonpapier (zie Vrij en Blij No. 1 pag. 10) het borduurmotief op het linnen en daarna ga je met mooie, frisse kleuren zijde borduren in de volgende steken:

omtrek bloemen: festonneersteek,
nerven bloemen en omtrek bladeren: steelsteek,
nerven van de bladeren: rijgsteek,
noppen en stelen: platsteek.
(de festonneersteek vind je in Vrij en Blij 25e jaar-

gang No. 12, bladzijde 232, de overige steken in Vrij en Blij 25e jaargang No. 2, bladzijde 29.)

Is het borduren klaar, dan sla je de lap dubbel en je stikt aan de verkeerde kant de twee zijden van 50 cm dicht. Nu draai je de goede kant naar buiten, vult het overtrek met kapok en naait de opengeblevende zijde dicht.

Langs de hele omtrek komt een zijden koord, waarvan op de hoeken een paar lussen worden gemaakt.

Het lijkt me een pracht verjaarscadeau te worden, dus nu maar vlug aan het werk.

Onze vier prinsesjes

In Januari hebben we twee verjaardagen in ons Koninklijk Huis: de verjaardag van Prinses Margriet en die van Prinses Beatrix.

We zouden jullie heel graag veel over de Prinsesjes willen vertellen, want de meesten van jullie willen graag veel weten over onze vier Koningskinderen.

Voor ik dit artikeltje schreef, heb ik eerst het mooie boek van mevrouw Marsman gelezen: Vier Koningskinderen *) waarover we in ons vorig nummer al iets schreven.

Laat ik jullie dan eerst maar zeggen, dat de Prinsesjes opgroeien als heel gewone kinderen. Zo willen de Koningin en de Prins het en zo is het ook goed. Ze mogen maar niet alles doen, wat ze willen en ze moeten minstens even hard leren als andere kinderen. Ze mogen dieren hebben, maar moeten er goed voor zorgen. Trix kreeg eens van Ireentje een hond op haar verjaardag. Ze noemde het dier Remy, naar het jongetje uit „Alleen op de wereld”.

De Prinsesjes zijn gewone kinderen net als jullie. Ze willen wel eens proberen een „zonde” te bemanteren. Maar in de regel heeft de Prins dit direct door. Margriet heeft er een handje van, om zo nu en dan eens te proberen haar eigen zin door te drijven. „Rita heeft gezegd, dat ik nog een uurtje op mag blijven,” vertelde ze onlangs. Nu dat werd een keertje geloofd. Maar toen ze het de volgende keer weer vertelde, zei ze er zelf al bij: „Maar je moet het maar niet gaan vragen.” Toen begreep men natuurlijk al genoeg.

De Koningin zelf brengt haar kinderen kennis bij omtrent de dienst van God. Zij leest hun voor uit de kinderbijbel en ze spreekt met hen over God, zoals Koningin Emma en Koningin Wilhelmina dat vroeger ook deden. Gewoonlijk wordt de Zondagmorgen hiervoor vrij gehouden. En met het Kerstfeest staat er in de bibliotheek een kerstboom en verhuist de box van Marijke ook daar heen. De Koningin vertelt dan zelf het Kerstverhaal en leest voor uit de Bijbel. Verleden jaar werd er aan Trix en Irene gevraagd, welke schoolboeken ze mooier vonden de Engelse of de Hollandse. Ze gaven de voorkeur aan de boekjes uit Canada. „En wat vind je dan van de Hollandse schoolboeken werd er gevraagd?” Direct antwoordde Trix: „Eigenlijk komt

*) Uitgave: Bosch & Keuning, Baarn. Geb. f 3.90.

de inhoud meestal hierop neer: Moeder zegt tegen vader: ik geloof dat Jantje ziek wordt.”

Natuurlijk wordt er op Soestdijk ook aan Sint Nicolaas gedaan. Verleden jaar tegen Sinterklaas zat het gezin aan tafel toen opeens de telefoon ging. Vanuit Eindhoven werd de Prins gevraagd of hij de eerste heliëptère die in Nederland gemaakt was, zou willen ontvangen. De Prins aanvaardde dit en de gezichtjes van de Prinsesjes stonden ernstig en strak. De volgende dag verscheen er een grote kist. In tegenwoordigheid van allen werd die uitgepakt en toen kwam... het houten paard van Marijke voor de dag met nog een lang gedicht over de liefde van de Prins voor de paardensport. De Prins hield zich goed. „Dat hebben jullie meer dan goed in elkaar gezet. Ik ben er compleet ingelopen,” zei de Prins.

Zo zou ik kunnen doorgaan met allerlei uit dit mooie boek te vertellen. Maar wat ik vertelde is al genoeg, om jullie te doen zien dat „Vier Koningskinderen” een pracht boek is, vol fraaie foto's, gekleurde platen, opstellen van Trix en Irene enz.

En nu tot slot een hartelijke gelukwens van al de „Vrij en Blij”-lezers en lezeressen voor Margriet en Beatrix, die 19 en 31 Januari jarig hopen te zijn.

Moge God hen nog lang voor ons sparen!

Geen enkele ster, ook niet de „vaste” sterren, staan stil. Ook Sirius staat niet stil en komt per seconde 7 km dichterbij ons. Doch stel je gerust, je zult het heus niet beleven dat hij je plotseling op je hoofd valt. Daarvoor is hij te ver weg en evenals de oude Egyptenaren zien wij Sirius nog maar als een klein lichtpuntje, zelfs in de sterkste verrekijkers. Met hun nauwkeurige instrumenten hebben de sterrenkundigen de baan van Sirius ontdekt. In deze baan ontdekte reeds voor 100 jaar een zekere Bessel enige onregelmatigheden. Er moest dus een ster in de buurt van Sirius zitten, die hem dwars zat. Men ging aan 't zoeken en ja hoor. In 1862 wilde een zekere Clark een door hem vervaardigde reuzenverrekijker eens proberen en richtte hem op Sirius. En vlak bij Sirius zag hij een klein lichtje. Dat was dus die rekel, die de grote mijnheer Sirius dwars zat.

Sirius en zijn bij-ster (genaamd Sirius A en Sirius B) vormen een dubbele ster, zoals er toen al zoveel bekend waren.

En het bleek dat die Sirius B een eigenaardige snuiter was. Hij was maar heel klein doch de aantrekkingskracht op de grote Sirius was heel groot, dus moest die peuter enorm zwaar zijn, en bestaan uit een stof met een zeer groot soortelijk gewicht.

Men ging aan 't zoeken.

Iedereen weet, dat het soortelijk gewicht der stoffen zeer verschillend is: een liter water weegt b.v. 1 kilogram, een liter ijs 0,9 kilogram, een liter ijzer pl.m. 7 kilogram, een liter lood 11,9 kilogram, een liter goud pl.m. 19 k.g., en een liter Sirius B stof weegt maar eventjes 40.000 k.g.!

De natuurkundigen waren bij het horen van die uitkomst eerst erg verwonderd, en de een of ander zal wel gedacht hebben „dat bestaat niet!” Velen gingen nu zelf alles onderzoeken, observeren, uitmeten, narekenen, en het resultaat? Bij allen 40.000, zegge veertigduizend.

Toen men eenmaal van de eerste schrik bekomen was, begonnen de deskundigen te zoeken of ook andere „witte dwergen” zo zwaar waren.

En men vond een enorm soortelijk gewicht, dikwijls ook groter dan 40.000 kg.

Het record staat voorlopig op naam van een sterrenkleuter: „ster van Maanen”, waarvan een liter weegt: 8 miljoen kg!

Een lucifersdoosje is 5 cm lang, 3 cm breed en 1 cm hoog. De inhoud is dus $26\frac{1}{2}$ kubieke cm. Met water gevuld weegt het $26\frac{1}{2}$ gram, maar met Sirius B-stof gevuld weegt dit lucifersdoosje 1050 kilogram!

Denk eens na een lucifersdoosje wat net zo zwaar is als een spoorwagen vol steenkolen. Moeilijk te begrijpen hè?

Een volgend maal hoop ik nog wat andere sterrenbeelden met jullie te bespreken.

Er was eens...

*Er was eens een heel lief prinsesje,
Maar ach, ze was zo alleen,
Ze had er geen broertjes of zusjes,
Geen speelkameraadje, geenéén.*

*Het grote kasteel waar ze woonde,
Dat stond op een eenzame berg,
Waar kind'ren nooit durfden komen,
Dat vond ons prinsesje heel erg.*

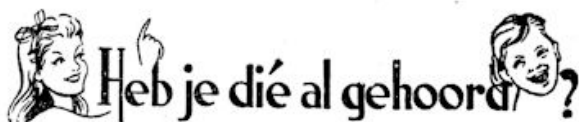
*Maar eens op een zonnige morgen,
Ze wandelde stil in de hof,
Toen kwam er een vogel gevlogen,
Die boog voor haar neer in het stof.*

*Hij fluisterde: „Ach lief prinsesje,
Mag 'k jouw kameraadje wel zijn?
Ik ben een betoverde koning.”
„O!” juichte 't prinsesje, „wat fijn!”*

*„Ik zal je wel helpen, lief diertje,
Wij gaan naar de tovenaars heen,
Die maakt je gauw weer een koning,
En dan ben ik niet meer alleen.”*

*Het vogeltje werd weer een koning,
Wat was ons prinsesje toch blij,
De koning was jong en zei blozend:
„Prinsesje, nu ben je van mij.”*

NELLY DONKER

Altijd dezelfde.

Politieagent (uit de hoogte tot straatmuzikant): „U wilt me wel even begeleiden?”

Straatmuzikant: „Zeker! Wat wilde u zingen?”

Voor de kleuters

NEL VEERMAN

JAN-TJE EN ZIJN BOOT-JE

Klein Jan-tje moest van moe-der
Voor op de bo-ter-ham
Laatst ha-gel-slag gaan ha-len,
Daar hield hij zo-veel van.

„Hier heb je een Rijks-daal-der”
Zei moes, „Houd on-der-weg
Je hand stijf dicht, hoor Jan-tje,
Denk je daar goed om, zeg?”

„Ik weet nog iets veel be-ters”
Zei klei-ne Jan-tje toen,
„Een leeg lu-ci-fer-does-je,
Daar zal ik hem in doen.”

Hij stap-te naar de win-kel,
Hij deed zijn bood-schap vlug
En kwam toen met een zak-je
En geld in 't doos-je te-rug.

Maar on-der-weg, door zag hij
Twee jon-gens bij een sloot.
Ze had-den elk een fij-ne
Wit-te pa-pie-ren boot.

Die lie-ten zij in 't wa-ter
Aan een heel lang stuk touw.
Ze de-den wie zijn sloop-je
Het lang-ste va-ren wou.

208

Dat vond klein Jan-tje prach-tig.
Hij zou wel wil-len, dat
Hij ook zo'n aardig sloop-je
Om mee te va-ren had.

Op-eens dacht hij: Ik weet wat.
Ik weet wat, dat is fijn!
Mijn mooi-e le-ge doos-je
Kan best een boot-je zijn!

„Hé jón-gens,” riep hij: „Hoor es,
Ik doe met jul-lie mee!
Ik heb ook een mooi sloop-je,
Dat gaat ook naar de zee!”

Hij leg-de het in 't wa-ter,
Gaf het een flin-ke stoot.
„Hoera,” riep hij: „daar gaat hij,
Daar vaart mijn mooi-e boot!”

En 't geld Jan in je doos-je?
Moet dat ook va-ren gaan?
O, dom-me, dom-me Jan-tje,
Denk je daar heel niet aan?

Kijk nou, je mooi-e boot-je
Is veel te zwaar, o zeg,
Kijk toch eens Jan, daar zakt het
Al in het wa-ter weg.

De jon-gens rie-pen „Jan-tje,
Je kunt er niets van hoor!”
En Jan-tje met zijn zak-je
Ging er toen gauw van door.

Thuis zei hij te-gen moe-der:
„Zie-zo, daar ben ik weer.”
En moe-der zei: „Leg 't zak-je
Maar in de keu-ken neer.”

„En geef me nu met-een maar
Het geld te-rug, hè jō?”
Toen zei die klei-ne Jan-tje
Al-leen maar heel hard: „O o ol!”

„Wat is er?”... vroeg zijn moe-der
En Jan-tje zei: ... „Mijn boot
Ik was het geld ver-ge-ten...
Nu ligt het in de sloot!”

„Wat zeg je nu toch Jan-tje?
Wat is er met het geld?”
Toen heeft dat dom-me Jan-tje
Al-les aan moes ver-teld!

En moes zei: „Stou-te Jan-tje,
Kijk mij eens heel goed aan!
Je weet toch wel, je mag niet
Bij 't wa-ter spe-len gaan?”

„Je boot-je in het wa-ter
Was in een wip-je weg.
En... als jij er nu zelf eens
was in-ge-val-len zeg???”

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(X.)

Mevrouw boog zich over het karretje en tilde Sneeuw witje uit de mand. Wat was die Doortje toch een schat van een kind...

Doortje deed intussen de deur van het hok al open en Mevrouw zette Sneeuw witje er in.

Gauw, haastig... bijna zenuwachtig stopte Doortje handenvol van de groene bladeren in de ruif.

„Ik vind het toch zo lief van je,” zei Mevrouw nog eens.

„Dat je dit voor je vriendje over hebt. Je bent echt een trouwe makker voor hem.”

„Ik bedank je ook heel erg voor dit mooie present. 't Is prachtig!” Meteen boog ze zich naar Doortje toe en gaf haar een kus. Maar op hetzelfde ogenblik barstte Doortje in tranen uit. Ze kon zich niet langer inhouden, het was alles te véél voor haar. 't Was te veel, — dat van vroeger en nu...

Mevrouw trok haar tegen zich aan en lei troostend de arm om haar heen. En Doortje boog haar hoofd tegen mevrouw aan, zodat ze haar gezichtje kon bergen in het ronde holletje, tegen haar schouder. Net als... vroeger bij Moeder. Doortje snikte maar door. Haar hele lijfje schokte er van.

„Houd je zoveel van je mooie sneeuw witje?” vroeg mevrouw voorzichtig.

„Ja,” knikte de kroesebol, die tegen mevrouw aanlag. En kun je hem nu toch niet missen? Heb je spijt gekregen, dat je hem weggegeven hebt?

„Nee, o, néé.”

Dat was het niet en de wilde pruik van Doortje schudde hevig heen en weer. „Nee, dat is het niet,” fluisterde ze tussen de snikken door.

„Maar Doortje, wat scheelt er dan aan? Kun je het mij niet vertellen?”

Ja, dat wel. En wel heel graag zelfs wilde ze dat. De wilde haarbos knikte weer.

„Je moet het mij maar eens zeggen. Droog je tranen maar af en kom eens naast mij zitten,” kalmeerde mevrouw.

Toen ging ze op de oude tuinbank zitten, die altijd in de schuur stond en Doortje veegde de tranen af. Ze ging naast mevrouw zitten en leunde tegen haar aan.

„Ziet u, dat u telkens weer zegt, dat ik zo'n lief vriendinnetje voor Baukje ben. En dat ben ik niet, helemaal niet. Het witte konijn moet hij hebben. Het is van hem. En hij mag het gerust hebben ook.”

Mevrouw dacht terug aan de avond, toen Bauke was thuisgekomen van de boerderij. Ze zag wéér de teleurstelling op zijn gezicht en de vraag in zijn ogen. Hij keek haar aan, alsof hij wilde vragen: „Hoe zit dat nu?” Ze zag ook, hoe een ogenblik de drift in hem opbruiste. Eén ogenblik slechts en daarna werd hij weer kalm. En... de goeie lieve Bauke van altijd.

Had Doortje toen het witte konijn gehouden, omdat zij dit het mooiste vond?

„En hoe komt het dan, dat jij het witte hebt gekregen?”

Doortje streefde heftig tegen. „Dat heb ik niet gekregen. Ik heb het gepakt, Bauke durfde niet, het was zo wild. Vlak boven zijn hoofd en toen heb ik het gegrepen. Ik durfde wel, omdat dit het witte was.”

„En jij wou zo graag een sneeuw witje hebben?” vroeg mevrouw begrijpend.

„Ja, dat was het.”

En toen vertelde Doortje verder van die vreselijke regen, waarom alles zo vlug moest gaan. Zo haastig. De dokter wachtte buiten in de auto.

„En dat ze toen gejoekt had, thuis in de gang, tegen haar broer — nog vóór ze had nagedacht.

„Het spijt me zo, mevrouw. Maar nu heeft Bauke toch het witte. Nu is het, zoals het moet wezen. En zo moet het blijven. Vandaag schijnt de zon. Bauke vraagt vast naar Huppeltje, of hij in z'n rennetje mag. En dan was er niet eens een konijn om er in te zetten. Dat zou toch zo naar voor hem zijn. Dat kon toch niet...”

Er ging mevrouw een licht op over de dingen, die haar op de avond van Baukes thuiskomst raadselachtig waren geweest. Maar ook zag ze nu, welk een strijd er gevoerd was, in dat kleine hartje naast haar, dat zo gehunkerd had naar het konijn met zijn zacht blanke velletje.

Doortje veerde al weer op. De tranen waren gedroogd. Ze lag nog tegen mevrouw aangeleund.

„U bent net zo zacht als moeder,” zei ze innig.

„Hier...” En ze streek liefkozend over het schuilplaatsje tegen mevrouws borst.

„Weet je wat we zullen afspreken?” vroeg mevrouw. „Dat ik ook een beetje moeder voor jou ben. En als je dan weer verdriet hebt, of er is iets erg

Onze vier prinsesjes

In Januari hebben we twee verjaardagen in ons Koninklijk Huis: de verjaardag van Prinses Margriet en die van Prinses Beatrix.

We zouden jullie heel graag veel over de Prinsesjes willen vertellen, want de meesten van jullie willen graag veel weten over onze vier Koningskinderen.

Voor ik dit artikeltje schreef, heb ik eerst het mooie boek van mevrouw Marsman gelezen: Vier Koningskinderen *) waarover we in ons vorig nummer al iets schreven.

Laat ik jullie dan eerst maar zeggen, dat de Prinsesjes opgroeien als heel gewone kinderen. Zo willen de Koningin en de Prins het en zo is het ook goed. Ze mogen maar niet alles doen, wat ze willen en ze moeten minstens even hard leren als andere kinderen. Ze mogen dieren hebben, maar moeten er goed voor zorgen. Trix kreeg eens van Ireentje een hond op haar verjaardag. Ze noemde het dier Remy, naar het jongetje uit „Alleen op de wereld”.

De Prinsesjes zijn gewone kinderen net als jullie. Ze willen wel eens proberen een „zonde” te bemanteren. Maar in de regel heeft de Prins dit direct door. Margriet heeft er een handje van, om zo nu en dan eens te proberen haar eigen zin door te drijven. „Rita heeft gezegd, dat ik nog een uurtje op mag blijven,” vertelde ze onlangs. Nu dat werd een keertje geloofd. Maar toen ze het de volgende keer weer vertelde, zei ze er zelf al bij: „Maar je moet het maar niet gaan vragen.” Toen begreep men natuurlijk al genoeg.

De Koningin zelf brengt haar kinderen kennis bij omtrent de dienst van God. Zij leest hun voor uit de kinderbijbel en ze spreekt met hen over God, zoals Koningin Emma en Koningin Wilhelmina dat vroeger ook deden. Gewoonlijk wordt de Zondagmorgen hiervoor vrij gehouden. En met het Kerstfeest staat er in de bibliotheek een kerstboom en verhuist de box van Marijke ook daar heen. De Koningin vertelt dan zelf het Kerstverhaal en leest voor uit de Bijbel. Verleden jaar werd er aan Trix en Irene gevraagd, welke schoolboeken ze mooier vonden de Engelse of de Hollandse. Ze gaven de voorkeur aan de boekjes uit Canada. „En wat vind je dan van de Hollandse schoolboeken werd er gevraagd?” Direct antwoordde Trix: „Eigenlijk komt

*) Uitgave: Bosch & Keuning, Baarn. Geb. f 3.90.

de inhoud meestal hierop neer: Moeder zegt tegen vader: ik geloof dat Jantje ziek wordt.”

Natuurlijk wordt er op Soestdijk ook aan Sint Nicolaas gedaan. Verleden jaar tegen Sinterklaas zat het gezin aan tafel toen opeens de telefoon ging. Vanuit Eindhoven werd de Prins gevraagd of hij de eerste heliëptère die in Nederland gemaakt was, zou willen ontvangen. De Prins aanvaardde dit en de gezichtjes van de Prinsesjes stonden ernstig en strak. De volgende dag verscheen er een grote kist. In tegenwoordigheid van allen werd die uitgepakt en toen kwam... het houten paard van Marijke voor de dag met nog een lang gedicht over de liefde van de Prins voor de paardensport. De Prins hield zich goed. „Dat hebben jullie meer dan goed in elkaar gezet. Ik ben er compleet ingelopen,” zei de Prins.

Zo zou ik kunnen doorgaan met allerlei uit dit mooie boek te vertellen. Maar wat ik vertelde is al genoeg, om jullie te doen zien dat „Vier Koningskinderen” een pracht boek is, vol fraaie foto's, gekleurde platen, opstellen van Trix en Irene enz.

En nu tot slot een hartelijke gelukwens van al de „Vrij en Blij”-lezers en lezeressen voor Margriet en Beatrix, die 19 en 31 Januari jarig hopen te zijn.

Moge God hen nog lang voor ons sparen!

Geen enkele ster, ook niet de „vaste” sterren, staan stil. Ook Sirius staat niet stil en komt per seconde 7 km dichterbij ons. Doch stel je gerust, je zult het heus niet beleven dat hij je plotseling op je hoofd valt. Daarvoor is hij te ver weg en evenals de oude Egyptenaren zien wij Sirius nog maar als een klein lichtpuntje, zelfs in de sterkste verrekijkers. Met hun nauwkeurige instrumenten hebben de sterrenkundigen de baan van Sirius ontdekt. In deze baan ontdekte reeds voor 100 jaar een zekere Bessel enige onregelmatigheden. Er moest dus een ster in de buurt van Sirius zitten, die hem dwars zat. Men ging aan 't zoeken en ja hoor. In 1862 wilde een zekere Clark een door hem vervaardigde reuzenverrekijker eens proberen en richtte hem op Sirius. En vlak bij Sirius zag hij een klein lichtje. Dat was dus die rekel, die de grote mijnheer Sirius dwars zat.

Sirius en zijn bij-ster (genaamd Sirius A en Sirius B) vormen een dubbele ster, zoals er toen al zovelen bekend waren.

En het bleek dat die Sirius B een eigenaardige snuiter was. Hij was maar heel klein doch de aantrekkingskracht op de grote Sirius was heel groot, dus moest die peuter enorm zwaar zijn, en bestaan uit een stof met een zeer groot soortelijk gewicht.

Men ging aan 't zoeken.

Iedereen weet, dat het soortelijk gewicht der stoffen zeer verschillend is: een liter water weegt b.v. 1 kilogram, een liter ijs 0,9 kilogram, een liter ijzer pl.m. 7 kilogram, een liter lood 11,9 kilogram, een liter goud pl.m. 19 k.g., en een liter Sirius B stof weegt maar eventjes 40.000 k.g.!

De natuurkundigen waren bij het horen van die uitkomst eerst erg verwonderd, en de een of ander zal wel gedacht hebben „dat bestaat niet!” Velen gingen nu zelf alles onderzoeken, observeren, uitmeten, narekenen, en het resultaat? Bij allen 40.000, zegge veertigduizend.

Toen men eenmaal van de eerste schrik bekomen was, begonnen de deskundigen te zoeken of ook andere „witte dwergen” zo zwaar waren.

En men vond een enorm soortelijk gewicht, dikwijls ook groter dan 40.000 kg.

Het record staat voorlopig op naam van een sterrenkleuter: „ster van Maanen”, waarvan een liter weegt: 8 miljoen kg!

Een lucifersdoosje is 5 cm lang, 3 cm breed en 1 cm hoog. De inhoud is dus $26\frac{1}{2}$ kubieke cm. Met water gevuld weegt het $26\frac{1}{2}$ gram, maar met Sirius B-stof gevuld weegt dit lucifersdoosje 1050 kilogram!

Denk eens na een lucifersdoosje wat net zo zwaar is als een spoorwagen vol steenkolen. Moeilijk te begrijpen hè?

Een volgend maal hoop ik nog wat andere sterrenbeelden met jullie te bespreken.

Er was eens...

*Er was eens een heel lief prinsesje,
Maar ach, ze was zo alleen,
Ze had er geen broertjes of zusjes,
Geen speelkameraadje, geenéén.*

*Het grote kasteel waar ze woonde,
Dat stond op een eenzame berg,
Waar kind'ren nooit durfden komen,
Dat vond ons prinsesje heel erg.*

*Maar eens op een zonnige morgen,
Ze wandelde stil in de hof,
Toen kwam er een vogel gevlogen,
Die boog voor haar neer in het stof.*

*Hij fluisterde: „Ach lief prinsesje,
Mag 'k jouw kameraadje wel zijn?
Ik ben een betoverde koning.”
„O!” juichte 't prinsesje, „wat fijn!”*

*„Ik zal je wel helpen, lief diertje,
Wij gaan naar de tovenaars heen,
Die maakt je gauw weer een koning,
En dan ben ik niet meer alleen.”*

*Het vogeltje werd weer een koning,
Wat was ons prinsesje toch blij,
De koning was jong en zei blozend:
„Prinsesje, nu ben je van mij.”*

NELLY DONKER

Altijd dezelfde.

Politieagent (uit de hoogte tot straatmuzikant): „U wilt me wel even begeleiden?”

Straatmuzikant: „Zeker! Wat wilde u zingen?”